

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ἁμῶς μέρα—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ αὶ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Ἐικοστὸν καὶ τρίτον ἐπιμεινόντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιε κι' ἑκτὸ κι' ἑηκοῦσα,
νέα δράσις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου κι' ἑκοστή
κι' ἀσφάλεια στὴν Σάμο θαυμαστή.

Ὀκτώ, χίλια καὶ τριάντα,
κι' ἡσυχία κατὰ πάντα.

**Εἰς τὸν Παρονασσὸν ἐκεῖ
στίχοι πανηγυρικοί.**

(Δοιοὶν τῆς Ἐπιταφίσου τῆς Ἐνωσιν καὶ πάλιν
ἐόρτασαν μὲ μιαν πανηγυριν μεγάλην.
Ἔβαλε καὶ τὸν ἔθνον, τὸν ὄντας ἐθνικόν,
χορὸς ἐσφῶνον νέων μ' ἐνθουσιῶδες ἦχος,
κι' ὁ Σωμαρίτης εἶπε τὸν πανηγυρικόν,
κι' εἶπα κὶ ἐγὼ κατόπιν τοὺς παρακάτω στίχους.)

Ὅλοι μαζί δοξάζετε κὶ ὑμνεῖτε Λιθαδάδες,
Πυλαρινούς, Παήσηδες, Τυπάλλους, Παδοβάδες.
Ἵμνεῖτε καὶ δοξάζετε Κουρήδες, Μομφερράτους,
Ζερβούς, Δομενικίνηδες, Καρούσους, Γιακωδάτους,
κι' ὅσους ἰδέαε ἰθνηκῆς ἐπ' ἔρωσε δαιμόνιον
κι' ἐπύργωσε τὸ κῆμα του τὸ γαλανὸν Ἴόνιον.

Ἵμνεῖτε καὶ δοξάζετε μαζί μὲ τ' Ἀνθεστήρια
καλλιστεφάνους μαχητᾶς, ριζοσπαστῶν μαρτύρια,
καὶ λόγων ἄστρα πόβροντα μέσα σὲ Βουλευτήρια.

Ἵμνεῖτε καὶ δοξάζετε τοὺς ἄνδρας τοὺς εὐτόνους...
θανάτους δὲν ἐτρόμαξαν, μὴτ' ἐξορίας πόνους,
κι' ἐξῆπνησαν ἀντίλαλοι προαιωνίων βράχων
μ' ἐλεύθερα κηρύγματα πνευματικῶν προμάχων.

Δὲν ἦσαν καὶ τὰ χέρια των μὲ σίδερα δεμένα
καὶ μὴτ' ἰδοῦλευαν σκυρτοὶ σὲ βάρβαρο Σατράπη,
μὰ πολεμοῦσαν προστατῶν σκῆπτρα πολιτισμένα
γιατ' εἶχαν μέσα των βαθειὰ τοῦ γένους τὴν ἀγάπη.

Ὡς ποῦ μὲ τοὺς ἀγῶνας των ἀπέκαμε κι' ὀξένος,
καὶ μὴν αὐτῆ σὰν σήμερα, ποῦ σύσσωμο τὸ γένος
τῶν πρώτων σταυροφόρων του δοξολογεῖ τὴν χάρη,
σηκώθηκαν κι' ἐστῆλωσαν σὲ δοξασιμένα κάστρα
τὴν γαλανὴ μὲ τὸ σταυροὶ καὶ μὲ τὸν καββαλάρη
κι' ἐπτά νησιὰ κατέλαμψαν καθὼς τῆς πούλιας τ' ἄστρα.

Θέλουν Πινδάρων ἐμπνευσιν κ' Ἀίσχύλων κελαιδήματα
 τέτοιοι τοῦ γένους Προμηθεΐς καὶ τῆς ἰδέας θύματα.
 Ἐπρεπε μόνον ν' ἀνυμνοῦν ἐκείνων οἱ παιᾶνες
 ἀγῶνας πνεύματος μακροῦς,
 ποῦ μεγαλόνουν τοὺς μικροῦς,
 κ' ἐμπρὸς εἰς τοὺς Κορῦθαντας ὀρθόνονται Τιτάνες.

**Ἀπὸ τὴν Σάμιον ἐπιστολὴ
 τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ**

Ἐν τῆς Σάμιον. — Περικλέτο, σύντροφέ μου ποθητέ,
 ἕτωξο ξαφνικὸ μέγαλον δὲν τὸ πρόσμενα ποτέ.

Ἐὸ μέσα' στὰς Ἀθήνας
 μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς κηφήνας
 τριγυρνᾷς σὰν χασομένης.

Κι' ἐγὼ τρέχω' στὸ νησί,
 ὅπου βγάξει, καθὼς ἔξεραι,
 τὸ περίφημο κρασί.

Χθὲς ἀνόουσε μυροδόλο,
 τώρα βλέπει, μπεχλιδάνη,
 τοῦ Χαμίτ Σουλτάνου Στόλο
 ὁτὸ μέγαλον τοῦ λιμάνι.

Τώρα θρηνοί, κοπετοί,
 τώρα πλάκωσαν στρατοὶ
 κ' ἀγριόσκυλοι τῆς Πύλης,
 τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης.

Τώρα θρήνησε Ξανά
 τοὺς Σαμίους γὰν κ' ἔμένα...
 τώρα πῆσαν τὰ βουνά
 πλάσματα δυστυχισμένα.

Ἦλθαν τῆς Πύλης πλοῖα
 καὶ στόλοι τραντακτοί,
 ἐρήμωσις τελεία
 καὶ συμφορὰ φρικτῆ.

Ξυπνοὺν τὴν μαύρην γῆν
 οἱ βρόντοι στρατοπέδων,
 κ' ἔδω κ' ἔκει φυγὴν
 κυτῶ γυναικοκαίθων.

Βλέπω καὶ τὸν Σοφοῦλη, τὸν καὶ Πρωτοπουργό,
 νὰ φθάνη μὲ κακί μέσα' στὴν Ἀμοργό,
 ἀλλὰ κ' ὁ Χατζηδάκης μὲ τὸν Φωρολογᾶ
 φεύγουν ἐν μέσῳ θρήνων,
 γιὰτὶ κ' αὐτοὺς κ' ἔκεινον
 στρατὸς τοὺς κυνηγᾶ.

Κι' ἐγὼ, παιδί τῆς νίκης,
 κυτῶσι μετὰ φρίκης
 ἐν μέσῳ τῶν πολέμων,
 σπ' μ' ὄργην μεγάλην
 ἐνέσκηφε καὶ πάλιν
 κακὸς ἄλεθρου δαίμων.

Φεύγουν αὐτοὶ κ' ἔκεινοι,
 κανένας δὲν θὰ μείνῃ
 ὁτὸ δόλοιο τὸ νησί.

Καὶ τώρα, παραπίπα,
 ὀλόλυξε καὶ κτύπα
 τὸ στήθος τὸ δασύ.

Ρωμηοὶ δυστυχισμένοι,
 ἄλλο δὲν ἀπομένει
 ὁτὸν τόσο μας τὸν πόνο
 παρὰ νὰ κλαίμε μόνο.

Καὶ νὰ παρακαλῆτε,
 καλοὶ μου συμπολιταί,
 μέσα' στὴν τόση θλίψι
 κ' αὐτὸ νὰ μὴ μάς λείψῃ.

Ἄς κλαίμε γὰν γενναίως
 κ' ἄς ἀντῆχῃς νείος
 τοῦ γένους κοπετό.

Βλέπω καὶ τὸν Κοπάση,
 τὸ παστρικὸ κουμάσι,
 νὰ τὸν φρουρᾷ στρατὸς.

Παρὰ τὸν νόμον, Περικλή, τῆς Πύλης τὸ ξεφτέρι
 δὲν ἤθελα τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν νὰ φέρῃ,
 γιὰτὶ δὲν ἔξεραι τί θυμὸ καὶ τί γενναί τῆξι...
 κ' οἱ Σάμιοι τοῦ φώναξαν: δὲν θὰ τὴν φέρῃς; ὀχι.
 Δὲν θὰ τὴν φέρῃς;... νὰ λοιπόν, καὶ πᾶσανε τὸν φίλο,
 καὶ πᾶτ καὶ κροῦτ τοῦ λῦσανε τὸν ἀραλὸ' στὸ ξύλο.

Κι' ὁ Ξυλισμένος Ἠγεμὼν
 δαιμονοσθεὶς ἀπὸ θυμὸν
 στέλλει γραφατᾶ' στὴν Πόλι.

Κι' ἀπὸ τὸν Παποᾶχ ζητεῖ
 ὁτὴν Σάμο' γρήγορα στρατοὶ
 ν' ἀποσταλοῦν καὶ στόλοι.

Κι' ὁ Σουλτάνος, ποῦ θὰ μείνῃ σύμμαχος μας' στὸν αἰῶνα,
 ὅταν εἶδε, Περικλέτο, πὼς γι' αὐτὸν τὸν Ἠγεμῶνα,
 τὸν ἀγαπητὸν εἰς δίλους,
 μένει μόνον τὸ μπερντάχι,
 ἔστειλε' στὴν Σάμο στόλους
 καὶ ρεντιφῆδες ἐν τάχει.

Στέλλει τὸν Ρεούφ Πασσᾶ,
 περιπόθητον φεσᾶ,
 δίχως πάθος κ' ἐν εἰρήνῃ
 τὰ τῆς Σάμου ν' ἀνακρίνῃ.

Κι' ὁ Ρεούφ, βρὲ Περικλέτο, τηρητῆς τῶν προνομίων,
 ἄρον ἄρον κατεδᾶζει τὴν σημαίαν τῶν Σαμίων,
 καὶ βοᾶν: εἰρήνη πᾶσι,
 μισοφύγαρο σηλῶνει,
 καὶ μαζ' μὲ τὸν Κοπάση
 τὴν ἀρίδια του ξαπλῶνει.

Ἐν ὄνοματι τοῦ νόμου
 τρεῖς ἀλλοίμονο κ' ἄλλοι
 ὁπποῖον βγάλῃ τοιμουδᾶ.